

HLAVA VII

OBECNĚ ZÁVAZNÉ VYHLÁŠKY A NAŘÍZENÍ HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

§ 44

(Právní předpisy hlavního města Prahy)

(1) Zastupitelstvo hlavního města Prahy může v mezích samostatné působnosti hlavního města Prahy vydávat obecně závazné vyhlášky.

(2) Rada hlavního města Prahy může v přenesené působnosti vydávat na základě a v mezích zákona nařízení hlavního města Prahy, je-li k tomu zákonem zmocněno hlavní město Praha, obce, obce s rozšířenou působností nebo kraje.

(3) Povinnosti může hlavní město Praha ukládat v samostatné působnosti jen obecně závaznou vyhláškou

- a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména lze stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v hlavním městě Praze nebo by mohly být v rozporu s dobrými mravy anebo z důvodu ochrany bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, popřípadě stanovit, že na určitých veřejně přístupných místech v hlavním městě Praze jsou takové činnosti zakázány,
- b) pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku,
- c) k zajištění udržování čistoty na ulicích a jiných veřejných prostranstvích, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně¹³⁾ (dále jen „veřejná zelen“ a) k užívání zařízení hlavního města Prahy nebo městské části,
- d) stanoví-li tak zvláštní zákon.

¹³⁾ § 3 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění zákona č. 89/1996 Sb.

K § 44

Oprávnění vydávat obecně závazné vyhlášky a nařízení přísluší pouze hlavnímu městu Praze a nikoliv městským částem, protože pouze hlavní

město Praha je obcí i krajem, tedy územním samosprávným celkem výslovně zmíněným v Ústavě České republiky. Městské části nemohou vydávat obecně závazné vyhlášky ani nařízení a potřebují-li upravit nějaké záležitosti na svém území, musejí o zavedení regulace požádat hlavní město Prahu (např. regulace pouliční umělecké veřejné produkce na veřejně přístupných místech na území pražské památkové rezervace obecně závaznou vyhláškou č. 1/2016 Sb. hl. m. Prahy nebo zavedení zón placeného stání na území některých městských částí formou nařízení č. 7/2016 Sb. hl. m. Prahy). Je pak na rozhodnutí hlavního města Prahy, zda návrh akceptuje či nikoliv (např. stanovení zavírací doby restauračních zařízení na části území městské části Praha 2).

K odst. 1

Hlavní město Praha jako ostatní územní samosprávné celky může vydávat pro oblast samostatné působnosti **obecně závazné vyhlášky**. Toto oprávnění je stanoveno přímo v Ústavě České republiky (čl. 104 odst. 3). K vydání obecně závazné vyhlášky není zapotřebí zmocnění v nějakém zákoně, ale postačí generální zmocnění v Ústavě. **Obecně závazné vyhlášky jsou tedy originálním (neodvozeným) pramenem práva.** Na druhou stranu však existují případy, kdy zákon výslovně stanoví, že obec může některé záležitosti upravit obecně závaznou vyhláškou (např. podle § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, místní poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou).

Základními podmínkami pro vydání obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy, stejně jako jiného územního samosprávného celku, je, že ji lze vydat pouze pro oblast samostatné působnosti a dále, že předmět její úpravy nemůže být totožný s předmětem právní úpravy obsažené v právním předpise vyšší právní síly, tj. Ústavou, ústavním zákonem, zákonem, nařízením vlády nebo vyhláškou ministerstva. Hlavní město Praha tedy nemůže obecně závaznou vyhláškou např. stanovit dobu nočního klidu, jelikož tato je s účinností od 1. 7. 2017 stanovena v § 5 odst. 6 zák. o některých přestupcích. Může však regulovat požívání alkoholických nápojů na veřejném prostranství, přestože existuje zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, který obsahuje regulaci týkající se alkoholu. Předmět právní úpravy a zejména pak účel, kterému citovaný zákon (ochrana zdraví) a obecně závazná vyhláška hlavního města Prahy (ochrana veřejného pořádku) slouží, jsou rozdílné, a tudíž je možné, aby hlavní město Praha mělo veřejnou vyhlášku regulující požívání alkoholu na veřejných prostranstvích (obecně závazná vyhláška č. 12/2008 Sb. hl. m. Prahy).

Obecně závazné vyhlášky mají charakter podzákoného předpisu, tj. musí být v souladu se zákony a na rozdíl od obecně závazných vyhlášek obcí a krajů též s jinými předpisy, např. vyhláškou ministerstva. Krajské i obecní zřízení totiž rozlišuje při stanovení, čím jsou kraj či obec povinny se řídit při výkonu samostatné působnosti, zda jde o vydávání obecně závazných vyhlášek (kraj i obec se musí řídit pouze zákony) a ostatní záležitosti patřící do samostatné působnosti, kde se musí řídit též jinými právními předpisy vydanými na základě zákona. Zákon o hlavním městě Praze takové rozlišení neobsahuje a je tedy nutno použít právní úpravu vztahující se k výkonu samostatné působnosti, tj. vázanost jak zákony, tak jinými právními předpisy (srov. § 16 odst. 4 zák. o hl. m. Praze, § 16 krajského zřízení a § 35 odst. 3 obecního zřízení).

Povinnost hlavního města Prahy řídit se při vydávání obecně závazných vyhlášek i jinými právními předpisy než zákony neodpovídá povaze obecně závazné vyhlášky (originální pramen práva), což se promítlo do oprávnění Ministerstva vnitra pozastavit účinnost obecně závazné vyhlášky pouze v případě, že odporuje zákonu (§ 106 odst. 1 zák. o hl. m. Praze). Tento vnitřní nesoulad by měl být odstraněn při nejbližší novelizaci zákona o hlavním městě Praze, aby nedocházelo k nejasnostem v tak zásadní věci.

K odst. 2

Orgány hlavního města Prahy vykonávají, stejně jako orgány ostatních územních samosprávných celků, vedle působnosti samostatné též působnost přenesenou, tj. státní správu. I v této oblasti je Rada hlavního města Prahy oprávněna vydávat právní předpisy, a to **nařízení hlavního města Prahy**. Zákonodárce zavedl jiný název právního předpisu vydávaného v přenesené působnosti Rady hlavního města Prahy, aby jej odlišil od právních předpisů (obecně závazných vyhlášek) vydávaných v působnosti samostatné.

Oprávnění Rady hlavního města Prahy vydávat nařízení pro oblast přenesené působnosti vychází ze zmocnění v čl. 79 odst. 3 ve spojení s čl. 105 Ústavy České republiky. Pro vydání nařízení hlavního města Prahy je na rozdíl od obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy zapotřebí výslovné zmocnění v zákoně, proto jsou nařízení hlavního města Prahy **podzákoným prováděcím právním předpisem (odvozeným)**. Zmocnění nemusí být stanoveno výslovně pro hlavní město Prahu, ale může se jednat o obecné zmocnění pro obec, obec s rozšířenou působností anebo pro kraj.

Při vydání nařízení je nezbytné respektovat meze stanovené zákonem, tj. nařízení hlavního města Prahy nemůže stanovit nic jiného, než to, co je výslovně uvedeno v zákonném zmocnění. Podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, může hlavní město Praha jako

obec pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce. S ohledem na uvedený rozsah zmocnění nemůže Rada hlavního města Prahy např. stanovit jako další podmínku pro to, aby bylo silničnímu motorovému vozidlu umožněno stání ve vymezené oblasti, že vozidlo nesmí být starší 10 let od data jeho výroby. Takové ustanovení nařízení by bylo považováno za odporující právním předpisům a věcně příslušné ministerstvo by mohlo jeho účinnost pozastavit, příp. navrhnout Ústavnímu soudu jeho zrušení.

K odst. 3

Ačkoliv bylo v komentáři k odstavci 1 tohoto ustanovení uvedeno, že hlavní město Praha nepotřebuje k vydání obecně závazné vyhlášky speciální zmocnění v zákoně, stanoví odstavec 3, k jakému účelu může hlavní město Praha ukládat obecně závaznou vyhláškou povinnosti. Protože však vydání obecně závazné vyhlášky, potažmo jakéhokoliv právního předpisu, který by neukládal povinnosti, by odporovalo samotné podstatně právního předpisu, musí být výčet oblastí, v nichž může hlavní město Praha vydávat obecně závazné vyhlášky, stanovený komentovaným odstavcem považován za demonstrativní. Tento výklad se opírá i o skutečnost, že obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy jsou vydávány k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, přičemž výčet činností, které lze takto upravit, je již uvozen slovem „zejména“.

Komentované ustanovení vycházelo z právního názoru zastávaného v době účinnosti původního znění zákona o hlavním městě Praze, podle něhož bylo i k vydání obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy, resp. obce nebo kraje, zapotřebí výslovné zmocnění v zákoně. Tento právní názor však byl překonán Ústavním soudem v roce 2006 a dané ustanovení je v tuto chvíli nadbytečné, příp. dokonce matoucí.

Do doby vypuštění daného ustanovení hlavní město Praha z důvodu právní jistoty odkazuje v úvodních ustanoveních obecně závazných vyhlášek hlavního města Prahy mj. na § 44 odst. 3 zák. o hl. m. Praze, ačkoliv je to z hlediska legislativně právního nadbytečné a postačil by odkaz na § 44 odst. 1 zák. o hl. m. Praze.

Diskutabilní z pohledu § 44 odst. 3 písm. a) zák. o hl. m. Praze tak může být např. vydání obecně závazné vyhlášky č. 14/2000 Sb. hl. m. Prahy, o omezujících opatření k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku v souvislosti se žebráním. Citovaná vyhláška totiž konstatuje, že žebvání je činnost, jež by mohla narušit veřejný pořádek, a proto je na některých místech zakázáno. Je otázkou, zda lze opravdu považovat žebvání za činnost, jež by mohla narušit veřejný pořádek.

Judikatura:

- Obec vydala napadenou obecně závaznou vyhlášku na základě své pravomoci podle čl. 104 odst. 3 Ústavy... uvedené ustanovení zmocňuje obec k originární normotvorbě, a tedy k jejímu vydání není zapotřebí výslovné zákonné zmocnění [srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 17. srpna 1999 sp. zn. Pl. ÚS 5/99 (N 112/15 SbNU 93, 216/1999 Sb.) nebo náleze Ústavního soudu ze dne 11. prosince 2007 sp. zn. Pl. ÚS 45/06 (N 218/47 SbNU 871, 20/2008 Sb.)]. **(náleze Ústavního soudu ze dne 14. června 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, č. 202/2011 Sb.)**
- Obec tedy při vydání nařízení musí postupovat „secundum et intra legem“, nikoliv „praeter legem“, jí vydaný předpis musí být obecný a upravovat právní poměry neurčité množiny adresátů, nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu a jiným právním předpisům (nesmí být s nimi v rozporu) a musí obsahově vystihnout ten pro další právní úpravu otevřený prostor, jenž odpovídá rámci vymezenému zmocňujícím zákonem a jeho intenci (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 14.2.2001 sp. zn. Pl. ÚS 45/2000, N 30/21 SbNU 261, ze dne 16.10.2001 sp. zn. Pl. ÚS 5/01, N 149/24 SbNU 79, a ze dne 18.8.2004 sp. zn. Pl. ÚS 7/03, N 113/34 SbNU 165). Zde nacházejí specifické uplatnění i kritéria testu ústavnosti dovozená pro obecně závazné vyhlášky obce, jak byla prezentována shora (bod 12.), zejména zda obec při jejím vydání nejednala ultra vires, resp. zda nezneužila svoji působnost, a uplatní se konečně i obecná kritéria tvorby právních předpisů spočívající v požadavcích jejich určitosti, srozumitelnosti a adekvátní interpretovatelnosti. Nedostatek některé z vyloženému odpovídajících podmínek pak představuje vadu (nařízení), jež má logicky povahu vybočení (v širším smyslu) ze zákonného zmocnění, které je ústavněprávně relevantní (srov. čl. 79 odst. 3 Ústavy), a v přezkumu vedeném Ústavním soudem v řízení podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy a § 64 a násl. zákona o Ústavním soudu vede nevyhnutelně k derogaci takového předpisu, resp. jednotlivých ustanovení (viz čl. 2 odst. 3 a čl. 79 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny). **(náleze Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 27/06)**
- Obce jsou čl. 104 odst. 3 přímo Ústavou zmocněny k normotvorbě v mezích své samostatné působnosti a v této oblasti již žádné konkrétní explicitní zákonné zmocnění k normativní regulaci určitého jevu nepotřebují. Stanovení mezi samostatné působnosti obce svěřila Ústava zákonu (čl. 104 odst. 1 Ústavy), jímž je de lege lata již citovaný zákon o obcích. Ten v § 10 stanoví tři oblasti, v nichž může obec bez zákonného zmocnění vydávat obecně závazné vyhlášky, a to v oblasti, resp. za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, počítaje v to i stanovení podmínek pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků [písmena a) a b)], v oblasti, resp. za účelem udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, ochrany životního prostředí, veřejné zeleně [písmeno c)] a v oblasti, resp. za účelem úpravy užívání zařízení obce sloužících

potřebám veřejnosti [písmeno c) in fine]. Zvláštní zákony mohou stanovit další věcné oblasti, v nichž obec může realizovat své normotvorné oprávnění [písmeno d)]. Pro všechny takto vymezené věcné oblasti pak platí společná podmínka, že musí jít o záležitost v zájmu obce a občanů obce (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Jinými slovy, musí jít vždy o místní záležitost [srov. bod 19 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/06 ze dne 22. května 2007 (vyhlášen pod č. 190/2007 Sb.)], nikoli o záležitost krajského nebo celostátního významu, jejíž regulace přísluší podle zákona krajům nebo správním úřadům jako výkon státní správy (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Podle § 35 odst. 3 písm. a) obecního zřízení se dále obec musí při vydávání obecně závazných vyhlášek řídit zákonem.

Odpověď na otázku, zda obec nepřekročila meze své zákonné působnosti tím, že normuje oblasti vyhrazené zákonné úpravě, předpokládá identifikaci předmětu a cíle regulace zákona na straně jedné a obecně závazné vyhlášky na straně druhé. Pokud se nepřekrývají, nelze bez dalšího říci, že obec nesmí normovat určitou záležitost z důvodu, že je již regulována na úrovni zákona. Ani soukromoprávní zákonná regulace bez dalšího nevylučuje regulaci prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí, pokud se předměty a cíle jejich regulace liší. **(náleží Ústavnímu soudu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06)**

■ Princip „nerozumnosti“, pocházející z anglosaské právní oblasti, byl užít Lordem Greenem, M.R., při projednávání případu *Associated Provincial Picture Houses Ltd. v. Wednesbury Corporation* ([1948] 1 K. B. 223). Soudce Green uvedl: „Soud je oprávněn přezkoumávat činnost (rozhodnutí) orgánů místní samosprávy s ohledem na to, zda tyto vzaly do úvahy (...) všechny okolnosti, které měly být uváženy. Jakmile si orgán místní samosprávy vyloží projednávanou otázku ve svůj prospěch, může být nicméně vysloveno, že ačkoli orgán místní samosprávy nevybočil z vytyčeného rozsahu projednávané záležitosti, který měl uvážít, došel přece jenom k závěru tak nerozumnému, že by žádný rozumně uvažující subjekt (orgán veřejné moci) nemohl nikdy k takovému závěru dojít. V takovém případě může zasáhnout soud. (...) Jedná se o případy tak absurdní, že by se nikdy žádnému rozumnému člověku nemohlo jevit, že takovou věc je orgán místní samosprávy oprávněn učinit.“ Tento princip byl judikaturou dále rozpracováván, přičemž dalším vodítkem bylo rozhodnutí ve věci *Secretary of State for Education and Science v. Tameside Metropolitan Borough Council* ([1977] A. C. 1014), v němž soudce Diplock uvedl: „Ve veřejném právu se pojem ‚nerozumné‘ jakožto popisný způsob, kterým veřejná moc usiluje o uplatnění vlastního uvážení v zákonem vymezených mezích, stalo pojmem právního umění. Aby bylo možné tímto výrazem označit určité jednání, musí jít o takové jednání, které by nemohl schválit žádný rozumný subjekt jednající s náležitým vyhodnocením své odpovědnosti.“

Ústavní soud s vědomím výše citovaného uvádí, že aplikace principu „nerozumnosti“ ze strany soudu musí být velmi restriktivní a měla by se omezit jen na případy, kdy se rozhodnutí obce jeví jako zjevně absurdní. Za zjevnou absurdnost lze přitom považovat jen případ, kdy soudem provedený přezkum vede jen k jedinému možnému (v protikladu k preferovanému nebo rozumnému) závěru, který je absurdní, a tento soudem rozpoznáný závěr zůstal naopak obcí nerozpoznán. Nerozumnost nesmí být použita jako záminka k zásahu do obcí přijatého rozhodnutí proto, že Ústavní soud s rozhodnutím obce věcně nesouhlasí. Aplikace principu nerozumnosti tedy přichází v úvahu jen za extrémních okolností, nesmí být jen možným jiným názorem, aniž by byla zároveň vyvrácena možná rozumnost názoru obce. Posuzování, zda obec jednala rozumně, není jednoduše otázkou, zda jednala

v souladu s oprávněním poskytnutým jí zákonem. Posouzení nerozumnosti spíše vyžaduje zvážit napadenou vyhlášku z hlediska jejích dopadů měřených obecnou rozumností. **(náleží Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 57/05, č. 486/2006 Sb.)**

■ Jinou otázkou ovšem je, zda obec nezneužila zákonem jí svěřenou věcně vymezenou samostatnou působnost. Zneužití této působnosti představuje výkon moci v zákonem svěřené oblasti, 1. cestou sledování účelu, který není zákonem aprobován, 2. cestou opomíjení relevantních úvah při přijímání rozhodnutí nebo naopak 3. přihlížení k nerelevantním úvahám (srov. O. Hood Philips, Paul Jackson: *Constitutional and Administrative Law*, 7. Edition, Sweet and Maxwell, London 1987, str. 666 a násl.). **(náleží Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04)**

■ Pokud jde o právní předpisy vydávané orgány územní samosprávy (obcemi a kraji), je třeba dále rozlišovat, zda jde o výkon státní správy nebo zda je právní předpis projevem ústavního práva na územní samosprávu. Ústava v čl. 105 umožňuje, aby zákon svěřil orgánům územní samosprávy i výkon státní správy; tu pak obec vykonává v tzv. přenesené působnosti. Pravomoc obce vydávat právní předpisy ve sféře přenesené působnosti je založena již čl. 79 odst. 3 Ústavy. Podle § 11 odst. 1 zákona o obcích tak obec činí ve formě nařízení obce. Podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o obcích se přitom obec řídí zákony a jinými právními předpisy, z čehož vyplývá, že nařízení obce musí být se zákony a jinými právními předpisy v souladu. Vedle toho pravomoc vydávat právní předpisy ve sféře působnosti samostatně ve formě obecně závazných vyhlášek je založena jiným ustanovením Ústavy, čl. 104 odst. 3 (srov. též náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/95, Sběrka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 4, náleží č. 85, str. 301; vyhlášen pod č. 14/1996 Sb.). Podle § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích se obec při vydávání obecně závazných vyhlášek řídí pouze zákonem, a nikoli již jinými právními předpisy. V oblasti samostatné působnosti se přitom uplatňuje tzv. výhrada zákona (čl. 104 odst. 1 Ústavy): samostatnou působnost obcí a krajů tak lze ústavně konformním způsobem regulovat právním předpisem, který má minimálně sílu zákona, nikoli normou nižší právní síly. **(náleží Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 9/04)**

Související ustanovení:

§ 16 – samostatná působnost hlavního města Prahy, § 18 – samostatná působnost městských částí, § 31 – přenesená působnost orgánů hlavního města Prahy, § 32 – přenesená působnost orgánů městských částí, § 59 – působnost Zastupitelstva hlavního města Prahy, § 68 – působnost Rady hlavního města Prahy, § 106 a násl. – dozor nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek a nařízení hlavního města Prahy

Související předpisy:

Ústava, – obecní zřízení, – krajské zřízení, – zákon č. 182/1993 Sb., o ústavním soudu

Literatura:

Cogan, R. *Zákon o krajích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015.

Furek, A. Důsledky zrušení nebo změny zákonného zmocnění na další platnost, aplikovatelnost a zákonnost právního předpisu obce ve světle soudní judikatury. *Právní rozhledy*. 2006, č. 20.

- Holländer, P. Otazníky ústavnosti obecních vyhlášek. *Právní rozhledy*. 2008, č. 19.
- Kadečka, S. *Právo obcí a krajů v České republice*. Praha: C. H. Beck, 2003.
- Kadečka, S. Nařízení obcí s rozšířenou působností – nový pramen Českého práva. *Právní rozhledy*. 2003, č. 5.
- Kopecký, M., Průcha, P., Havlan, P., Janeček, J. *Zákon o obcích. Komentář*. 2. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016.
- Kopecký, M. *Právní postavení obcí a krajů – základy komunálního práva*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2007.
- Koudelka, Z. *Právní předpisy samosprávy*. 2. doplněné vyd. Praha: Linde, 2001.
- Koudelka, Z. *Samospráva*. Praha: Linde, 2007.
- Koudelka, Z. *Průvodce územní samosprávou po I. 1. 2003*. Praha: Linde, 2003.
- Koudelka, Z. *Obce a kraje*, 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Linde, 2001.
- Langášek, T. Obrat v nazírání Ústavního soudu na obecně závazné vyhlášky. *Právní rozhledy*. 2008, č. 10.
- Pospíšil, I. Nejnovější judikatura Ústavního soudu k obecně závazným vyhláškám. *Časopis pro právní vědu a praxi*. 2010, č. 1.
- Turčín, J. K zákonným zmocněním k vydávání nařízení obcí. *Správní právo*. 2011, č. 5.
- Vopálka, V. Vyhlášky obcí v oblasti výkonu státní správy. *Správní právo*, 1996, č. 6.

Stanoviska a metodická doporučení ODK MV:

Stanovisko č. 23/2008 – Ukládání povinností formou obecně závazné vyhlášky.

Stanovisko č. 24/2008 – Ukládání povinností v obecně závazných vyhláškách obcí.

Metodické doporučení k činnosti územních samosprávných celků č. 9 – Nejčastější nedostatky při výkonu samostatné působnosti obcí.

§ 45

(Sbírka právních předpisů hlavního města Prahy)

(1) Podmínkou platnosti obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy a nařízení hlavního města Prahy (dále jen „právní předpis hlavního města Prahy“) je jejich vyhlášení.

(2) Vyhlášení právního předpisu hlavního města Prahy se provede tak, že se uveřejní ve Sbírce právních předpisů hlavního města Prahy (dále jen „Sbírka“).

(3) Právní předpis hlavního města Prahy nabývá účinnosti patnáctým dnem následujícím po dni jeho vyhlášení ve Sbírce, pokud v něm není stanoven pozdější počátek účinnosti.

(4) Vyžaduje-li to naléhavý zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Skutečnost, že právní předpis hlavního města Prahy nabývá dřívější účinnosti, musí být v právním předpisu hlavního města Prahy uvedena. Důvody, v čem